

Άνθη

Τις ώρες αιχμής άλλαζε χρώμα.
Έτσι περνούσε απαρατήρητος
και ασφαλής.
Κάποια φορά ξεχάστηκε
σ' ένα μοναχικό τριαντάφυλλο.
Χιλιάδες μάτια τον περικύκλωσαν.

Επιστροφή

Θα γυρίσω...

Αργότερα, αργά,

δεν ξέρω πότε.

Όταν σωπάσουν οι άνεμοι.

Όταν στερέψουν οι λέξεις

και μάθουν τα μάτια σου να μου μιλούν.

Όταν τελειώσουν οι θυσίες

και οι κραυγές σου γίνουν ψιθυρίσματα.

Όταν τα όρη συμφιλιωθούν με τον ουρανό

και οι αστραπές γίνουν παιγνίδι.

Θα γυρίσω...

Δικαίωμα

Δικαίωμα κανένα δεν εκράτησα,
μήτε να ψιθυρίσω τ' όνομά σου
στα σύννεφα του δειλινού,
μήτε στα όνειρά μου να σ' αγγίξω.
Μόνο που σε ταξίδεψα κρυφά,
σου στόλισα τα μαλλιά
και σε ζωγράφισα λευκή στη νύχτα.
Δικαίωμα κανένα δεν εκράτησα
μήτε το γέλιο σου να χαρώ,
μήτε το δάκρυ του φεγγαριού σου
να σκουπίσω.
Μόνο που σε τραγούδησα
με νότες κωδικές,
με ήχους σιωπής.
Δικαίωμα κανένα δεν εκράτησα.

Ερωτική συμφωνία

Έτρεχε, έτρεχε.
Και ξοπίσω της μαύρα μαλλιά,
μακριά μαλλιά
και πίδακες νερού γαλαζοκίτρινοι
και σύννεφο φωτιάς.
Και μάτια, πολλά μάτια
και λέξεις άφωνες .
Και οι σταγόνες της βροχής πεταλούδες.
Και ο άνεμος ακίνητος, ζεστός.
Και ο δρόμος πυρακτωμένος
και οι σταγόνες ιδρώτας.
Και τα χείλη μισάνοιχτα, υγρά
και φιλήδονα.
Και οι άνδρες πολλοί,
με βήμα μετέωρο σε παγωμένη κίνηση.
Και οι σταγόνες της βροχής μαργαριτάρια
και το σύννεφο της φωτιάς γαλαζοκόκκινο.
Και τα πόδια γυμνά.
Ολότελα γυμνά απ' τα ακροδάκτυλα
ως τη κρυφή σχισμή.
Και τα μαλλιά μαύρα
και τα μαλλιά μακριά.
Και το επιφώνημα άλαλο.
Και η επιθυμία που φούσκωνε
κρυφά στα σκέλη.
Και τα χέρια φτερά που διέγραφαν κύκλους.
Και δυο γραμμές νερού να σμίγουν ανάμεσα στα στήθια
και πολλές γραμμές νερού ανάμεσα στα πόδια.
Και μάτια, πολλά μάτια.
Και πολλά κάρβουνα στα μάτια
κι αχτίνες πύρινες.
Χόρευε, χόρευε.
Και καταρράχτης η μουσική
κι η βροχή ξαναμμένη,
και ο πόθος διασπασμένος
σε χιλιάδες μόρια
λαχανιασμένα.
Και τα μαλλιά μαύρα και τα μαλλιά μακριά
και τα μαλλιά τρελλά.
Και το κορμί γυμνό και το κορμί λυτό.

Και η γαλήνη θάλασσα ,
η ελευθερία κύμα.
Και τα πόδια που σήκωναν πίδακες νερού γαλαζοκίτρινους.
Και οι ρώγες σκληρές που διαπερνούσαν
τη λαχτάρα του αέρα.
Και οι άνδρες ακίνητοι,
και η σιγουριά κομμένη ανάσα
και η δωδέκατη εντολή
διαλυμένη φράση.
Και όλες οι εντολές διαλυμένες λέξεις.
Γελούσε, γελούσε.
Και οι σταγόνες της βροχής
φωτεινοί κρύσταλλοι
και οι σταγόνες της βροχής πεταλούδες.
Και οι πεταλούδες όμορφες χορεύτριες.
Και το γέλιο μουσική, το γέλιο φλόγα.
Και ο έρωτας ποτάμι,
ο έρωτας θάλασσα,
ο έρωτας άνεμος.
Κι ο έρωτας σύννεφο φωτιάς γαλαζοκόκκινο.

Τραγούδι

Γελάς στα παραμύθια μου
και χορεύεις,
γαληνεύω
και φεύγεις.

Τρελή ονειροφόρα
πού κατοικείς;

Ρόδο πορφυρό
σε στολίζει,
γαλάζια πυρκαγιά
με τυλίγει.

πως να σ' αγγίξω;

Τι να πεις

Η καγκελόπορτα στο κενό
και ο ήλιος που σέρνεται
κάτω από τα σκοτεινά πρόσωπα,
και τα άνθη ανυποψίαστα
στα χωματένια βάζα,
και ο ήχος των αμήχανων βημάτων.
Μακρινή βροχή,
σταγόνες πίκρας ξεψυχισμένες.

Ελάια, Ελάια...
Γυρεύω τον έρωτα στα υγρά σύμφωνα,
και το όνειρο ζεστό,
το όνειρο κρύο,
και η νύχτα απέραντη,
η μέρα ξένη.

Αμέτρητες τελείες πίσω απ' τις λέξεις.

Σύμβολα

Αχρήστεψα τις λέξεις μου
κατασκευάζοντας σήματα επικοινωνίας,
πώς να σου πω, σ' αγαπώ
στις ιερογλυφικές γραφές μου;

Βροχή

Διάφανο κρύσταλλο
αρνείται το όνειρο.

Μέσα σιωπή,
έξω σιωπή.
Ομοίωμα ύπαρξης
στο σβησμένο δρόμο.
Γέλια σαρκαστικά,
γέλια δύστυχα.
Πιέζω τον κρόταφο,
αναστέλλεται η έκρηξη.

Η νύχτα θρηνεί τον βιασμό της.

Τοπίο

Άμορφη η εικόνα
στέλνει ικεσίες στο μέλλον,
σωπαίνουν τα όρη,
η θάλασσα χάνεται.
Άδειος ωκεανός
κι η μνήμη ζητιάνα.
Αργά φεύγει το ποτάμι,
κρύβουν τα δένδρα τη γύμνια του,
και τα πουλιά χορεύουν
να ξεχάσουν τη δίψα.
Έπνιξε η γνώση τον πόθο
κι ο παλμογράφος χαράζει ευθείες,
πρόσωπα, βλέμματα, φωνές,
ο θάνατος να σε παίρνει.
Λιώνει το δάκρυ το πλακόστρωτο,
αποτύπωμα στην επίπεδη πόλη.
Κουρασμένη χορεύτρια,
θρηνεί απόκρυφα το βιολί.

Τελετή

Σέρνουν το φεγγάρι στο λιμάνι,
διάφανο πρόσωπο,
η Άννα στολίζεται.
Προβολείς θρυμματίζουν τη νύχτα,
παραμερίζω.
Αναγγέλλεται η άφιξη του τενεκεδένιου βασιλιά,
δραπετεύω.
Οι λέξεις γίνονται ρυτίδες,
διαγράφω.
Η Άννα βαδίζει, τελευταία παράσταση.
Ζωγραφισμένο χαμόγελο,
συγκόλληση,
καπέλα υποκλίνονται.

Λόλα ποιο είναι τ' όνομά σου;

Ερωτικό

Ένοχο βλέμμα ζωγραφίζει στο ταβάνι
γυμνόστηθη φαντασία με περισφίγγει.

Ποτό, μουσική,
φώτα λιπόθυμα,
μάτια παραδομένα.
Ανάσα γρήγορη,
κραυγή συντονισμένη.
Αμήχανα χέρια ψαχουλεύουν
την απουσία σου.

Η ζωή μου ανυψώνεται στο κενό,
φυτεμένη σε μια αιωρούμενη ελπίδα.

Απόδραση

Σκαλίζαμε την πέτρα,
άσπρη πέτρα, νύχια σκληρά,
κόκκινη πέτρα.
Καρτερούσαμε τα πουλιά
να φέρουν σπόρο,
να φυτέψουμε δένδρα δυνατά,
να ρηγματώσουν τον βράχο.
...Δεν ήρθαν.

Ακολουθήσαμε τα σημάδια του λύκου
στον ίσκιο του βουνού.
Άγνωστο πέρασμα.
Άλλη κοιλάδα πέτρινη,
στόμα πικρό,
αλμυροί δρόμοι,
χέρια σχισμένα,
δάχτυλα σφιγμένα,
...το καράβι.

Συνάντηση

Ο ένας πήγαινε στη Δύση,
η άλλη στην Ανατολή.
Συναντήθηκαν μιαν ώρα σκοτεινή.
Άναψαν φωτιά να κοιταχθούνε.
Φοβήθηκε η νύχτα την αυγή
και προσπέρασαν...

Η φλόγα έκαιγε στην κοιλάδα,
ανάμεσα στην Ανατολική
και τη Δυτική έρημο.

Άγγιξε λίγο τον ορίζοντα για να χαθεί,
μα πάλι σηκώθηκε περιμένοντας
το άλλο μισό του χρόνου.

Από το ημερολόγιο μιας γυναίκας

Επαναλήψεις

Όλα ήταν ίδια με χτες. Οι ώρες, τα λεπτά και οι δρόμοι. Το άσπρο δωμάτιο, η λάμπα του ηλεκτρικού, η φωτογραφία του τοίχου. Κι η ανάσα του ίδια κι αυτή. Ήθελα να βυθιστώ σε μιαν αγκαλιά, όμως την είχε ξεράνει ο χρόνος. Ήθελα να κλάψω, ήθελα να φωνάξω, μα ήταν όλα ίδια με χτες, όλα ήταν ίδια με αύριο.

Στιγμαίο

Έπιασα το χέρι του, έτσι σε μια τυπική χειραψία κι ένιωσα ποτάμι το αίμα στις φλέβες μου. Κοίταξα τα μάτια του, έτσι σε μιαν απλή διασταύρωση και ένα πύρινο ρεύμα διαπέρασε το κορμί μου. Ύστερα τίναξα τα μαλλιά μου πίσω και όλα πάγωσαν.

Πρόσκληση

Διώξε τον βιαστή απ' τη χούφτα σου κι άσε τα ακροδάχτυλα ν' αγγίξουν τις ρώγες μου. Διώξε την πείνα απ' τα μάτια σου κι έλα να βυθιστείς στα δικά μου.

Γυμνή συνήθεια

Σε θυμήθηκα απόψε. Την ώρα που σκόρπιζα τα εσώρουχα στο πάτωμα, την ώρα που η μεθυσμένη του ανάσα με πλησίαζε. Μικρή, ατίθαση και ωραία, κάθε φορά που το κορμί σου λαμπάδιαζε, άνοιγες την αγκαλιά σου και γέμιζες αγάπη. Σε θυμήθηκα, όταν έγειρε η ράχη μου γυμνή και κρύα από την συνήθεια. Σε θυμήθηκα εαυτέ μου.

Θλίψη

Γέμισε απόψε ο καθρέφτης μου ρυτίδες.

Ειδήσεις

Ένα κίτρινο φύλλο χάθηκε. Ένα πουλί κεραυνοβολήθηκε στις γραμμές υψηλής τάσης. Μια γυναίκα δάκρυσε, πίσω από την τζαμένια πόρτα.

Η μοναξιά και τα χρώματα

Στα χρώματα ταξίδεψα,
χόρεψα,
στα χρώματα γυμνώθηκα.
Τώρα,
γυρίζω σε μένα
αλύτρωτη.
Θυμάμαι την ανάσα σου
και φοβάμαι,
σκέφτομαι την ανάσα σου
και φοβάμαι.
Όλες οι ανάσες
κρυώνουν το κορμί μου.

Το τέλος

Εν αρχή ην ο Λόγος,
πανάρχαια διαθήκη
η φοβέρα του θεού.

Ιδού, εγώ εν μέσω θυέλλης.
Αλεξίσφαιρα οχυρά με συσκέψεις.
Λέξεις υπέρθερμες
συγκολλούν την θρυμματισμένη ιστορία.
Πατέρες προσεύχονται,
οι Άγιοι δραπετεύουν από τις εικόνες.
Γυρεύω καταφυγή.
Ρήτορες διαμοιράζουν τα ιμάτιά μου,
έπη ανασύρονται για να ξορκίσουν
την εισβολή και τους δαίμονες.
Μορφές μυθικές υψώνουν ασπίδες,
κανείς δεν θα περάσει,
κανείς δεν απόμεινε για να προστατευθεί.
Ιερείς εξαγνίζουν προγονικά σύμβολα,
τρύπια η σημαία στην κερκίδα.
Αναμνήσεις ηρώων ταξιδεύουν στο μέλλον,
γιγάντια πλάνη με παιδεύει,
η Άγνοια με απειλεί...

Η έβδομη μέρα

Εγώ ανέβηκα στο λόφο,
όμως ο ήλιος με περίμενε στο βουνό.

Και μετά την τρομερή καταιγίδα των λέξεων,
η γαλήνη. Σου λέω καλημέρα, μου λες, αύριο. Η έβδομη μέρα αργεί ακόμη να
ξημερώσει και τα παιδιά θα χαθούν, κυνηγημένα από τον αχό των
χειροκροτημάτων.

-Πώς να φυλάξω την μνήμη μου στα βίαια προσκλητήρια των ηρώων, πώς να
σε υπηρετήσω τενεκεδένιο βασίλειο;
Η έβδομη μέρα αργεί να ξημερώσει και η αλήθεια περιπαίζει την υπομονή μου.
Τώρα γυμνός, γυμνό σε θωρώ.

Εκεί συνάντησα τους γίγαντες,
λασπωμένους και πενθοφορούντες,
σε θέσεις ιεραρχίας ζωγράφιζαν αγάλματα.

Νόμιζα πως ήσουν νέος,
αλλά, γελάστηκα.
Δεν λέω προδόθηκα,
γιατί τα λόγια τα σπουδαία
γίναν κουρέλια.
Έτσι το λέω,
γελάστηκα.
Η ιερότητα των δεσμών
συνετρίβη,
οι λέξεις των αισθημάτων γέμισαν
αρρώστια...
Αν πέθαινες,
μπορεί
να σε θρηνούσα,
όμως
εγέρασες.

Λευκή νύχτα

Τη φώτιζε ο ανθόκηπος
και της χαμογελούσε.
Όμως,
Αυτή θρηνούσε το πνιγμένο φεγγάρι.

Ολυμπία

Δραπέτης από το κοιμητήριο της συνείδησης,
ρεμβάζω στην κοιλάδα του ήλιου.

Μη,
θα ξυπνήσεις τη γη που κοιμάται.
Μη, θα ταραξείς τη γαλήνη της ελιάς.
Μη, θα θυμώσεις τον αέρα
που χαϊδεύει τα φοινικόφυλλα.

Μην απαντάς,
οι πρόγονοί σου προφυλαγμένοι
από την επέλαση των αιώνων,
μεθάνε στη σιωπή του ευκαλύπτου.

Μη,
στην ασημαντότητα των καιρών σου,
θα μολύνεις το χαμόγελο
του λευκού θεού.

Το μέλλον

Ιερές μνήμες με φύτεψαν
στον επερχόμενο αιώνα.

Ουρανόγραμμα

Πίσω από τη μαύρη κορυφογραμμή
του μικρού σούρουπου,
ασημένιες ουράνιες ρυτίδες
και μικρές φωτιές μετέωρες,
και η ανταύγεια από τη μεγάλη πυρκαγιά
του μέλλοντος.

Η έφοδος

Χάθηκε η Άνοιξη στο χιόνι,
και τα πουλιά που την περίμεναν
κρύωσαν.
Και τα παιδιά που την περίμεναν
ξεχύθηκαν στους γυμνούς λόφους,
με τα μάτια πυρωμένα,
με τα χείλη σφιγμένα από θυμό.
Και όπου πατούσαν η γη έλιωνε,
και όπου κοιτούσαν, άναβαν φωτιές.
Οι άλλοι φώναζαν πίσω από τα τζάμια,
και το τοπίο ρηγματώθηκε περιμετρικά,
ώσπου βυθίστηκε,
και τα παιδιά ολόχρυσες σκιές
στον ορίζοντα
χόρευαν με τα πουλιά.

Κρυφό χαμόγελο

Θραύσματα σκιρτημάτων
τυφλώνουν την εικόνα του καιρού μου.
Λόγια εξόριστα,
διασπούν τον κλοιό της σιωπής,
προφητείες λευκές σε μαύρους στίχους.
Υποψία παλμικής κίνησης
στα κύτταρα των παραλυμένων αισθημάτων.
Συλλέγω μηνύματα αφύπνισης,
ανασαίνω.

Η μοναξιά των θεών

Συνάντησε, μια ήρεμη αυγή,
ο Ιησούς το Δία.
-Δεν ήξερα πως είσαι αληθινός,
νόμιζα πως πολεμούσα δοξασίες.
-Κοινή η μοίρα μου με τη δική σου
βασιλιά,
υπάρχω όσο υπάρχουν αγωνίες.
-Σωστά στοχάζεσαι, μα πες μου τώρα,
γιατί σε μένα η τιμή του βασιλιά;
-Γιατί κυριαρχείς μες τους αιώνες.
-Δία, πατέρα των θεών
τη δόξα μου μη τη ζηλεύεις.
Εξόριστος είμαι κι εγώ
στους ουρανούς του ανθρώπου.

Ανασυνθέσεις

1.

Κλειστή πόρτα στο πρόσωπό μου.
Άχρηστες νύχτες,
πώς να κινήσω ξανά
στους λιωμένους δρόμους;

2.

Όταν λιγότεψε το φως,
έγινε ένα με τη σκιά της,
φευγαλέο χαμόγελο, ανάλαφρο φάντασμα.
Ποιος θνητός
στους ήχους των σκοτεινών τοίχων;
Ποιος γενναίος,
ποια η φυγή και ποια η απόδραση;

3.

Χάραξε το αύριο
στα απόκρυφα του κορμιού της.
Ζωγράφιζε στον άνεμο,
και κάθε που έβγαινε το φεγγάρι,
χάιδευε το όνειρο ψιθυρίζοντας:
Αύριο.

4.

Δρασκελίσε τα κάγκελα
και σίμωσε στη φοινικιά.
Αργό το βήμα
ήρεμη η ματιά,
σιγανή η φωνή,
γύρισα.
Στις δακρυσμένες ταράτσες
του χαμογέλασαν.

5.

Θαλασσοπούλια πήραν τα μάτια μου,
καράβια φόρτωσαν το κορμί μου.
Λύγισε ο αέρας τον ίσκιο μου.

6.

Σκαμμένη γη το κορμί μου,
πυρπολημένη βρύση
το φιλί σου.
Ξερό ποτάμι τα μάτια.
Άδεια τα χέρια...

7.

Σαν ήρθε η ώρα,
εμείς, ψιθύρισες κι έφυγες.
Εμείς, μουρμουρίζει το φεγγάρι
χαϊδεύοντας τη θάλασσα.
Εμείς, φωνάζω κι εγώ τις νύχτες
στη σκιά μου.

8.

Μια σταγόνα αιωρούμενη,
δεν πρόλαβα.
Ομόκεντροι κύκλοι διαταράσσουν
την ισορροπία του νερού.
Ένα, δύο, τρία,, τίποτα...

Η άλλη μέρα θα είναι νύχτα.

9.

Βρέχει...
Δεν έχω αγάπη,
δεν έχω πίκρα
δεν έχω θλίψη.
Άσκοπα βρέχει.

10.

Φυσάω τη φωτιά και σβήνει
από το διοξείδιο της πίκρας.

11.

Πρώτα έσωσε τα μάτια του,
ύστερα την καρδιά του.
Σαν βγήκε ο ήλιος
είδε ένα άχρηστο κορμί
να παλεύει με τα κύματα

12.

Κουράστηκα παιδικέ μου μάγε
στο πέτρινο δάσος
ολόλευκος τις νύχτες,
γύρνα με πίσω
να αλλάξω τα όνειρά μου.

13.

Μια προσμονή δίχως τελειωμό,
αχρήστεψε τις στερνές ευαισθησίες.
Τώρα, όλα φαντάζουν φυσιολογικά
και χωρίς όρια.

14.

Με ακολούθησαν.
Στα κακόφημα αρχοντικά
περικύκλωσαν τη σκέψη μου.
Στο τραπέζι κατέθεσαν
τα πειστήρια
-αποτυπώματα γυμνών ποδιών-
Είναι δικά μου φώναξα,
κι έφυγα ένοχος.

15.

Όταν γκρεμίστηκαν τα τείχη,
βγήκε ξανά η ελπίδα,
και τώρα πώς να τη σηκώσω

στα κουρασμένα μου χέρια.

16.

Ποιος παραφυλάει
τις ώρες που ταξιδεύω
στις σιδηροτροχιές;
Ποιος παίρνει τη μορφή μου,
φοράει τα μάτια μου,
Ποιος;

17.

Μετρούσα την απόσταση
που με χωρίζει από το ταβάνι,
μέχρι που χάθηκε το παράθυρο
και το μαρμαρένιο κτίριο
ζωγραφίστηκε στο πάτωμα.
Είχαμε πολλά να θυμηθούμε,
πολλά να ξεχάσουμε
στην φλεγόμενη ανυπαρξία..

18.

Γυρίζει στους καταρράχτες,
αναζητάει το άλλο μισό
από το σφύριγμα του τρένου,
χάνεται στα αφρισμένα νερά.
Δρασκελάει το κατώφλι μου
και χαμογελάει
στη φωτογραφία του τοίχου.
Πλησιάζει τις πυρωμένες πλάκες.

Διαστέλλονται οι πλατείες.

19.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή,
όμως ζητούσαμε διαφυγή
μέσα από τις χαραμάδες

20.

Το ρολόι κουδούνισε δυνατά,
νόμισε πως είμαστε κοιμισμένοι.
Όμως εμείς αγρυπνούσαμε
στο διπλανό δωμάτιο,
μετρώντας το βάθος του πηγαδιού.

Αποχαιρετισμός

Χάρισέ μου λίγο ουρανό
απ' τα μάτια σου,
και δυο φιλιές
και μια ευχή.

Αν κάποτε αισθανθείς
πως κάτι σου λείπει,
μήνυμα στείλε.

Εγώ θα κατοικώ
σε μιαν ανάμνηση.

Ο χώρος και ο χρόνος

Ένας στρόβιλος ρυθμικός
σκόρπισε τους στίχους μου.
Τώρα φαντάζουν
ως έλικες κινουμένων ηλεκτρονίων,
ως άνθη στιγμιαίου σχηματισμού,
ως παλλόμενη θλίψη.

Διαπιστώσεις

Στον πρωινό καφέ
καλωσορίζουμε την ίδια μέρα.

Και ο έρωτας μακρινός,
μοναχική συνωμοσία
νυχτερινή.

Το μηδέν και το άπειρο

Μια μέρα που ξεχάστηκα
παρατηρώντας
τα μικρά άσπρα καράβια,
δραπέτευσαν όλα τα γιατί μου.

Είπα: αυτή δεν είναι η ζωή,
είναι ο θάνατος,
κι είδα την γαλήνη να αγκαλιάζει
τη θάλασσα.

Μια μέρα που χάθηκα
κοιτώντας τα σύννεφα
στον πορφυρό ορίζοντα,
δραπέτευσαν όλες οι θλίψεις μου.

Είπα: αυτή δεν είναι η ζωή,
αυτός δεν είναι ο θάνατος,
Κι ένιωσα τη σιωπή του ουρανού
να διαγράφει τα όρια.

Επίλογος

Απείθαρχοι στίχοι
μαστιγώνουν τη γύμνια,
διασπώ την αλληλουχία των λέξεων,
συνθέτω σιωπή.

Είδωλο

Όταν κοίταζα στον καθρέφτη μου έβλεπα εμένα. Στη λίμνη με τα νούφαρα έβλεπα εσένα:

Το είδωλο...

Σ' ένα δωμάτιο με άσπρους τοίχους, ένα φέρετρο στο κρεβάτι. Ένας νέος, ο Άγγελος κάθεται σε μια καρέκλα, δίπλα από ένα τραπέζι. Σηκώνεται, πάει στο παράθυρο και κοιτάζει έξω. Ύστερα κοντά στο φέρετρο.

Άγγελος: Φύγανε τώρα.

(Μέσα στο φέρετρο ένας άνθρωπος ανασηκώνεται).

Έλα, θα είσαι κουρασμένος και έχεις μεγάλο ταξίδι να κάνεις.

(Τον βοηθάει να σηκωθεί και κάθονται κοντά στο τραπέζι).

Ο Άλλος: Έχεις ένα τσιγάρο;

(Ο Άγγελος του δίνει τσιγάρο, εκείνος ψάχνει τις τσέπες του να βρει φωτιά).

Άγγελος: Δε σου βάλανε;

(Παίρνει το αναμμένο κερι από το φέρετρο, του ανάβει το τσιγάρο κι ύστερα σβήνει το κερι).

Ο Άλλος: Πότε θα γίνει η κηδεία;

Άγγελος: Αύριο το απόγευμα.

Ο Άλλος: Τόσο αργά;

Άγγελος: Κανονίσαμε να έρθει και η...να προλάβει.

(Ο άλλος ταραάζεται για μια στιγμή).

Ήθελε λέει να σε δει.

Ο Άλλος (Κουρασμένα):

Δεν ξέρω πια αν εγώ θέλω.

Άγγελος: Μα δεν μπορείς!

Ο Άλλος: Είναι κι αυτά τα λουλούδια που μου κρύβουνε τα μάτια...

(Μικρή παύση).

Άγγελος: Στεναχωριέσαι;

Ο Άλλος: Όχι, αισθάνομαι αλαφρωμένος...που πήγαν οι άλλοι;

Άγγελος: Κατέβηκαν στην πόλη να ετοιμάσουν την τελετή.

Ο Άλλος: Πήραν τα άλογα;

Άγγελος: Εκτός από τον Κεραυνό, γιατί, όταν τον έβγαλαν από τον στάβλο, χλιμίντρησε δυνατά και παράξενα. Τα μάτια του νόμιζα πως έπαιρναν φωτιές...

(Ο Άλλος χαμογελάει, σηκώνεται, πάει στο παράθυρο, κοιτάζει αρκετά έξω κι ύστερα γυρίζει...).

Ο Άλλος: Άγγελε! τι έκανες στη ζωή σου;

(Ο Άγγελος τον κοιτάζει θλιμμένα. Κάνει δυο βόλτες στο δωμάτιο και φωνάζει θυμωμένα):

Άγγελος: Τίποτα!

(Γαληνεύει και ξανακάθεται).

Προσπάθησα.

Ο Άλλος: Δεν θέλω να σε στεναχωρήσω, όμως, οι ώρες μας είναι λίγες και πρέπει να μου πεις.

Άγγελος: Δεν είχα ποτέ κακή πρόθεση.

Ο Άλλος: Δεν είχες Άγγελε, το ξέρω. Όμως, θυμάσαι που μ' άφησες στην έρημο; Δεν είπες τίποτα, και γύριζα σε χίλιους τόπους, σε χίλιους χρόνους, πασχίζοντας να θάψω τους νεκρούς σου.

Άγγελος: Σε παρακαλώ, μη μιλάς έτσι...

Ο Άλλος: Ήξερα, πάντα ήξερα πως θα έρθει και η δικιά μου ώρα. Δεν νοιάζομαι για μένα, για σένα νοιάζομαι.

Άγγελος: Σε παρακαλώ μη μιλάς έτσι...

(Ο Άλλος σηκώνεται τον αγκαλιάζει στοργικά... ύστερα πάει στο παράθυρο).

Ο Άλλος: Κοντεύει να σουρουπώσει.

Άγγελος: Κοντεύει.

Ο Άλλος: Άγγελε, πότε θα έρθει η Άννα;

Άγγελος: Αύριο το πρωί, απόψε θα πάρει το πλοίο.

Ο Άλλος: Χρόνια την περίμενα, Άγγελε. Κι έρχόταν πολλές φορές στα όνειρά μου. Μου χαμογελούσε. Φοβόμουν να την αγγίξω μην και χαθεί το χαμόγελο.

Άγγελος: Λένε πως τα όνειρα φωλιάζουν στα απόκρυφα του ανθρώπου. Λένε πως οι άνθρωποι κρύβουν καλά τα όνειρά τους, από φόβο...

Ο Άλλος: Μόνο που ο φόβος μου δεν ήταν τίποτα μπροστά στην αγωνία. Ίδια και απaráλλαχτα εκατοντάδες νύχτες. Μέχρι που, κάποια φορά, σκέφτηκα να βγω έξω στους δρόμους και να μιλάω συνέχεια γι' αυτά, με την ελπίδα ότι θα χαθούν, όπως τα φαντάσματα λιώνουν στο φως της Αυγής...

Άγγελος: Μην τα σκέφτεσαι τώρα αυτά.

Ο Άλλος: ...Ήθελα να πετάξω, όμως με κράταγαν φυλακισμένο οι πέτρες. Γύρευα να κοιτάξω μακριά στον ορίζοντα και δεν μπορούσα. Κοίταζα τότε τον ουρανό...

Άγγελος: Μην τα σκέφτεσαι.

Ο Άλλος: ...Μου χρωστούσε ένα χαμόγελο κι έρχόταν χρόνια πολλά στα όνειρά μου. Εγώ μετρούσα, τις νύχτες, σκιές. Η πόλη δεν είχε ουρανό και οι άνθρωποι κατά χιλιάδες πηγαινοέρχονταν αμίλητοι. Το παράθυρο με το μισοσπασμένο πατζούρι, σκοτεινό και ξένο. Και στο μυαλό μου η καταγίδα των λέξεων, η θύελλα της σιωπής...

Άγγελος: Σε νιώθω.

Ο Άλλος: Δεν θέλω να με νιώσεις, θέλω να θυμηθείς.

Άγγελος: Τι να θυμηθώ;

Ο Άλλος: Τον νέο με το χαρακωμένο πρόσωπο.

Άγγελος: Αυτός πέθανε.

Ο Άλλος: Δεν ξέρω αν πέθανε, θυμάμαι μόνο που πάσκιζε να συμφιλιωθεί με τον θάνατο.

Άγγελος: Νόμιζες πως αιώνες ζωής είχαν οργώσει το κορμί του. Η ματιά του διαπερνούσε τις πολυκατοικίες, τους δρόμους, το τσιμέντο. Διαπερνούσε τα σύννεφα και τον ουρανό...

Ο Άλλος: Σου μίλησε Άγγελε, σου μίλησε.

Άγγελος: Μου είπε ότι ήθελε να ζήσει, μα, δεν μπορούσε να κινήσει τα κουρασμένα του πόδια. Ήθελε να ζήσει όμως, πέθανε.

Ο Άλλος: Δεν ξέρω αν πέθανε...

Άγγελος: "Όταν χρειάστηκε να βγάλω φωνή, εγώ σώπασα", μου είπε, "όταν χρειάστηκε να σωπάσω, δεν μπορούσα να κρατήσω το βογκητό μου...".

Ο Άλλος: Θυμάσαι.

Άγγελος: Κάθε φορά που σκέφτομαι, θυμάμαι. Κάθε φορά που θυμάμαι, σκέφτομαι.

Ο Άλλος: Άγγελε θέλω να ξέρεις, τώρα που φεύγω, θέλω να ξέρεις ότι σ' αγαπώ.

(Ο Άγγελος σηκώνεται, γεμίζει δυο ποτήρια κρασί, δίνει το ένα...).

Άγγελος: Ήθελα να ζήσω...

Ο Άλλος: Κι εγώ ήθελα να ζήσω.

Άγγελος: Εσύ δεν μπορούσες.

Ο Άλλος: Ίσως να είναι κι έτσι, όμως κανείς δεν μου έδωσε νερό.

Άγγελος: Κανείς δεν μπορούσε να σου σβήσει την πυρκαγιά.

Ο Άλλος: Κανείς δεν προσπάθησε Άγγελε.

Άγγελος: Μη γίνεσαι τόσο σκληρός.

Ο Άλλος: Ήταν σκληρές οι νύχτες στα βουνά και οι μεγάλοι μιλούσαν για τα φαντάσματα των πεθαμένων γειτόνων. Δένδρα, δίπλα στα δένδρα και δυο παλάμες ροζιασμένες και άδειες...

Άγγελος: Η Άννα;

Ο Άλλος: Η Άννα, η Ελένη, η Μυρτώ. Κι εσύ Άγγελε. Με σένα πάλευα και η Άννα σώπαινε. Η Άννα σώπαινε και ένα μεγάλο γιατί δεν μ' άφηνε να σε νικήσω. Κι έπρεπε να σε νικήσω Άγγελε.

Άγγελος: Δεν ξέρω ποιος νίκησε...έλα τώρα.

(Σηκώνει το ποτήρι του και το τσουγγρίζει με το ποτήρι του Άλλου).

Καλό ταξίδι.

Ο Άλλος: Στην υγεία σου!

(Περιπαικτικά):

Στη μακροζωία σου! Μη ξεχάσεις αύριο να μου φιλήσεις την Άννα.

(Ξεσπάει σε γέλια δυνατά):

Για σκέψου Άγγελε! αύριο κλαμένη θα με κοιτάξει κι εγώ θα της φωνάξω..."άργησες".

Άγγελος (στρέφει το κεφάλι του):

Δεν μπορείς, δεν μπορείς!

(Σηκώνεται πάει στο παράθυρο):

Βράδιασε...

Ο Άλλος: Η νύχτα διαδέχεται την νύχτα.

Άγγελος (Με απόγνωση):

Όχι! όχι! όχι!

Ο Άλλος: Ναι! Άγγελε, ναι! Κάθε φορά που θα σου υποκλίνονται, θα είναι σκοτάδι. Κάθε φορά που θα σου γελούν. Κανείς δεν θα μιλήσει για το έγκλημά σου, κανείς δεν θα σε δικάσει. Όταν τραγουδούν τα πουλιά θα θυμάσαι, και θα είναι νύχτα.. Όλα θα είναι τοποθετημένα με ζηλευτή τάξη: ο δάσκαλος, ο μαθητής, ο δικαστής και ο χωροφύλακας. Η παρέα με τα χαχανητά, ο κύριος με την όμορφη κυρία. Μόνο που θα είναι νύχτα και συ θα φοβάσαι. Τότε είναι που θα γυρέψεις κι άλλα μαχαίρια, τότε θα θυμηθείς και μπορεί να πεις: " άσκοπα πάσχισα, ήταν αδύνατο να ζήσω χωρίς τα χρώματα..."

Κοίταξέ με Άγγελε.

(Τον πιάνει δυνατά):

Θλίψη με συντροφεύει, πίκρα με συντροφεύει. Όμως φεύγω γαληνεμένος. Περπάτησα μέχρι τα σύνορα της απόγνωσης. Αντιστάθηκα. Μάταια, η θύελλα δεν μ' άφηγε να πισωγυρίσω. Πέρασαν χρόνια πολλά μέσα στην καταιγίδα. Τα δένδρα τα τσάκισαν οι κεραυνοί και ο ήλιος βγήκε μισός για να ζεστάνει τα λουλούδια. Περίμενα να ημερέψει η θάλασσα, μέχρι που άδειασε και οι αστερίες άλλαξαν χρώμα. Τότε, γυμνός ξεχύθηκα στους δρόμους και τα δάκτυλα των άλλων με σημάδευαν. Όμως, το κορμί μου είχε συνηθίσει το φόβο και τη βροχή. Δεν είχα τίποτα να δώσω, γιατί δεν είχα τίποτα να κρύψω. Όμως, μαζί μου βγήκαν κι άλλοι από τα γυάλινα καταφύγια. Βγήκαν στεγνοί, μα και στεγνωμένοι. Ήρεμοι, μα και φοβισμένοι. Και συ, Άγγελε και συ. Την τελευταία στιγμή μ' αρνήθηκες και στοιβάχτηκες με χιλιάδες άλλους. Μόνο που δεν μπόρεσες να κλείσεις τα μάτια σου και τα είδες όλα. Όταν βγήκες, εσύ κρύωνες κι εγώ είχα υποτάξει την απελπισία. Τώρα, είσαι εδώ, παρατηρώντας για μιαν ακόμη φορά. Όμως μπορεί να είναι η τελευταία σου ευκαιρία. Αυτή η τελετή δεν θα είναι σαν τις άλλες. Στους κήπους τα λουλούδια δεν ξεψυχούν...

Άγγελος (έντονα):

Σώπασε πια! σώπασε.

Ο Άλλος (καρφώνει το βλέμμα του στο παράθυρο και μονολογεί):

Λέξεις πολλές ακούστηκαν, άλλες σαν κραυγές άλλες σαν κλάμα κι άλλες με τη γαλήνη της κούρασης, με την αγάπη της ησυχασμένης θάλασσας...

(Γυρίζει στον Άγγελο):

Υπάρχει μια σιωπή πιο φαρμακερή και από το θάνατο. Όταν η μνήμη θα σε προδίδει αόρατα και θα είσαι μόνος. Θα γυρίζεις στους σταθμούς. Τρένα θα φεύγουν άδεια. Στο θάλαμο, φλογισμένοι οι αριθμοί κι η γραμμή σου νεκρή...

Άγγελος: Πασκίζεις να με ταραξείς.

Ο Άλλος: Πασκίζω να σε σώσω.

Άγγελος (μονολογεί):

Μοιάζει παράλογο, παράλογο...

(Σηκώνεται πάει στο άδειο φέρετρο, γυρίζει...):

Η ζωή σου έσπειρε θύελλες, ο θάνατός σου καταιγίδες. Άκουσε με, κανείς δεν μ' έταξε κοσμοσωτήρα. Όταν με γέννησαν μου είπαν "περπάτα!". Εγώ έμοιαζα τόσο πολύ με τους άλλους ανθρώπους. Ήθελα να μεγαλώσω σαν κι αυτούς, να γεράσω σαν κι αυτούς, να χαθώ σαν κι αυτούς...

Ο Άλλος: Όμως, κάθε βράδυ το φεγγάρι στο παράθυρό σου, σου ψιθύριζε.

Άγγελος: Νεανικά αισθήματα.

Ο Άλλος: Όνειρα.

Άγγελος: Ναι όνειρα.

Ο Άλλος (περιπαιχτικά):

Τροχαία συμβάντα...

Άγγελος (απελπισμένα):

Δεν μπορώ παρά να υπομείνω, όμως, να ξέρεις, γίνεσαι τώρα δικαστής. Πάντα με δικάζεις, θαρρώ τώρα πως έγινες πιο σκληρός.

Ο Άλλος (χαμογελάει):

Αλήθεια; Για πες μου Άγγελε! ποιος είναι ο καλύτερος: ο δικαστής ή ο δήμιος;

Άγγελος: Δεν θέλω κανέναν.

Ο Άλλος: Όταν πρόκειται για σένα, φυσικά, όταν όμως είναι για τους άλλους;

Άγγελος: Δεν έκανα σε κανένα κακό με τη θέλησή μου.

Ο Άλλος: Το ξέρω. Μόνο που τη θέλησή σου άλλοι την εξουσίαζαν -κι αυτοί σκόρπισαν θλίψη και σιωπή. Εσύ ήθελες να είσαι ένας άνθρωπος κανονικός, όμως, τα σχήματα ήταν ακανόνιστα και κάθε βράδυ, έρχόταν κάποιος μ' ένα πριόνι να τους στρογγυλέψει τις άκρες. Ένα λουλούδι στον ύπνο μου, μου φώναζε: "γιατί με σκότωσαν;". Ο άνθρωπος με το πριόνι κάθε βράδυ έκοβε κανονικά σχήματα. Εσύ έλεγες: "Κάπως έτσι πρέπει να γίνει" και μάζευες τους σκορπισμένους αριθμούς. Εσύ έλεγες: "Δε γίνεται αλλιώς" και τους έβαζες στη σειρά. Πρώτα το ένα, ύστερα το δύο, ύστερα το τρία και μετά... το τίποτα.

(Γυρίζει στον Άγγελο με πίκρα):

Τη φωτογραφία με τους λευκούς καταρράκτες τι την έκανες;

Άγγελος: Την έκαψα.

Ο Άλλος: Γιατί;

Άγγελος: Πονούσα.

Ο Άλλος: Τα αποτυπώματα από τα γυμνά πόδια που είναι;

Άγγελος: Χάθηκαν.

Ο Άλλος: Γιατί;

Άγγελος: Πονούσα.

Ο Άλλος: Κάθε φορά που πονούσες, με σκότωνες. Ύστερα, με σήκωνες για να με ξαναθανατώσεις. Τώρα, τέλειωσα πια, τώρα και συ τελείωσες.

Άγγελος: Είναι καλύτερα έτσι...

(Στέκονται και οι δυο σιωπηλοί, βηματίζουν στο δωμάτιο. Σε λίγο ακούγεται το μακρινό σφύριγμα ενός τρένου).

Ο Άλλος (καρφώνει το βλέμμα του στο παράθυρο):

Άννα... πέρασαν τόσα φθινόπωρα γλυκιά μου κι εσύ δεν ήρθες, σε περίμενα και δεν ήρθες...

Άγγελος: Σου φέρθηκε τόσο σκληρά.

Ο Άλλος: Δεν έφταιγες εσύ, πίστεψέ με. Ο Άγγελος μας έφταιγε κι εκείνη η άλλη η μορφή η δικιά σου.

Άγγελος: Ποτέ δεν θέλησες να κοιτάξεις κατάματα την αλήθεια.

Ο Άλλος: Ήταν μια αλήθεια ψεύτικη, Άννα! Όλοι μου λέγανε να σ' αρνηθώ. Και με στέλνανε σε κρύες αγκαλιές. Με πρόσταζαν να ξεχάσω κι εγώ θυμόμουνα.

Άγγελος: Κι εσύ διάλεγες το δρόμο της καταστροφής.

Ο Άλλος: Τον ακούς Άννα, τον ακούς; Ακόμα και τώρα φοβάται. Σαν τους άλλους, σαν τους άλλους. Χιλιάδες άλλοι κυκλοφοράνε στη ζωή μας.

Άγγελος: Πάντα διάλεγες να περπατάς στα μονοπάτια.

Ο Άλλος: Εκεί, στην άκρη του βράχου αγκαλιαστήκαμε. Εσύ έφυγες κι εγώ έπρεπε να στεριώσω σχοινί στη ρεματιά, να ακροβατήσω.

Άγγελος: Και θέλησες μαζί σου να με πάρεις.

Ο Άλλος: Θέλησα να διαβώ, γιατί απέναντι κατοικούσαν τα πουλιά.

Άγγελος: Στη μέση της ρεματιάς σε περίμενε ο θάνατος.

Ο Άλλος: Στο κάστρο σου σε περίμενε η πλήξη.

Άγγελος: Με περίμενε η ζωή.

Ο Άλλος: Άννα μίλησέ του, ακόμα ελπίζει. Μάταια ελπίζει.

Άγγελος: Δεν σ' ακούει, αύριο θα 'ρθει και συ θα λείπεις.

Ο Άλλος (συνέρχεται από την έκστασή του):

Άγγελε! κάποτε ονειρεύτηκα πως είχα ένα πόδι ξύλινο, κι όλοι ρωτούσαν να μάθουν λεπτομέρειες απ' το μέτωπο. Όμως, όλα τα ξύλινα πόδια είχαν καεί στην πλατεία και ο πόλεμος είχε τελειώσει, χρόνια πολλά, πριν από τη γέννησή μου.

Άγγελος: Μιλάς σαν προφήτης.

Ο Άλλος: Μιλώ σαν οδοιπόρος. Κάποιος μου μίλησε για την αρχή, εσύ μου μίλησες για το τέλος. Κάποιος με πήρε από το χέρι. "Εδώ θα κατοικήσω", μου είπε, δείχνοντας τα μαύρα λιθάρια. "Από εδώ δραπέτευσα", φώναξα σπαρακτικά. Με κοίταξε λυπημένα και ξαναμίλησε. "Υπάρχει ένας τόπος όπου τα ποτάμια ξεψυχάνε ευτυχισμένα. Εμένα με βρήκε μια από τις εφτά πληγές πριν ξεφουσκώσει η ορμή μου". "Πήγαινε εσύ", μου είπε και προχώρησα...

Άγγελος: Ταξίδι χωρίς επιστροφή.

Ο Άλλος: Οδήγησα τα βήματά μου στο φωτισμένο κήπο. Δυο πελώρια σκυλιά με συνόδεψαν μέχρι τους κόκκινους φρουρούς. Η οικοδέσποινα χαμογελούσε. Βρέθηκα σ' ένα δωμάτιο με πολλούς καθρέφτες. Έπρεπε να φορέσω τη στολή του δείπνου. Χακί παντελόνι, χακί πουκάμισο, χακί μπουφάν, χακί παπούτσια κι ένα γκριζο λουλούδι για το πέτο μου. Το σαλόνι ήταν μεγάλο και σκοτεινό, το κερύ τρεμόπαιζε κάτω από τη φωτογραφία. Κάποιος πάσχιζε να κρατήσει την ανάσα του. "Ετοιμοι, πάμε!". Η φωνή είχε την έννοια της προσταγής και τα φώτα άναψαν όλα μαζί. Τα πολύχρωμα κορίτσια ανυπόμονα πλησίασαν τους ομοιόμορφους άνδρες. Αμήχανα χαμόγελα και φωνές γεμάτες λαχτάρα...

Άγγελος: Στέλιο, Άγγελε, Πέτρο...

Ο Άλλος: Η οικοδέσποινα χειροκροτούσε κι εγώ τραβήχτηκα στην πόρτα. Μ' ακολούθησες στον κήπο με τα μοβ τριαντάφυλλα. Ύστερα τραβήξαμε για τον σταθμό των τρένων.

Άγγελος: Όχι! όχι! εγώ γύρισα πίσω.

Ο Άλλος: Ναι Άγγελε! μου έλεγες αυτό το ταξίδι δεν έχει γυρισμό. Σου έλεγα σ' αυτή την πόλη κατοικούν άνθρωποι αόμματοι. Τα κορίτσια φοράνε χαμόγελα πλαστικά.

Άγγελος: Και τι έκανες, εσύ τι έκανες;

Ο Άλλος: Προσπέρασα, θυμωμένος, τα ξυπόλητα παιδιά και τις κυρίες που μοίραζαν ζαχαρωτά.

Άγγελος: Τι σχέση είχες εσύ μ' αυτόν τον τόπο;

Ο Άλλος: Τον όργωσα στα όνειρά μου.

Άγγελος: Τον όργωσες κι ύστερα τον άφησες.

Ο Άλλος: Ναι είπα θα φύγω κι έφυγα.

Άγγελος: Εσύ όλο έφευγες κι όλο ερχόσουν. Κάθε φορά που έλεγα θα ξεχάσω, μου χτυπούσες την πόρτα τα μεσάνυχτα. Πάντα τα μεσάνυχτα. Και δεν βρήκα τη δύναμη να σε διώξω.

Ο Άλλος: Δεν βρήκες τη δύναμη να με διώξεις, δεν βρήκες τη δύναμη να με κρατήσεις.. Για αυτό περπατούσες στις σκιές των παιδιών.

Άγγελος (σαρκαστικά):

Εσύ, ορθός φρουρός αντίκρυ στο ποτάμι που όλο φούσκωνε.

Ο Άλλος (μελαγχολικά):

Έμοιαζε ο κάμπος θάλασσα, όταν σφύριζε το τρένο στους λόφους με τις σκοπιές. Το δειλινό με προσπέρανε, στιγμιαία ανάμνηση. Άστραμμα στα μάτια μου. Καθώς έχασα το δάκτυλό μου, βούτηξα στο σκοτάδι να το πάρω πίσω κι έχασα τα χέρια μου. Πού να σκεφτώ πως έπρεπε να υπερασπιστώ αυτά που μου απόμειναν στο χαράκωμα με τ' αγκάθια.

Άγγελος (με αγάπη):

Κι όλο θρηνούσες, τα μεσημέρια, κι όλο βάδιζες.

Ο Άλλος: Μέχρι που το ακουστικό του τηλεφώνου με σημάδεψε. Έγεια πίσω και σηκώθηκα. Έλεγα πότε θα περάσει η Άνοιξη, πότε θα χαθεί η θλίψη των φύλλων, πότε θα στερέψουν οι θάλασσες του καλοκαιριού, πότε θα βρέξει μαύρη βροχή να λιώσει το άσπιλο χιόνι...

Άγγελος: Για αυτό έφευγες.

Ο Άλλος: Για αυτό έφευγα.

Άγγελος: Για αυτό ερχόσουν.

Ο Άλλος: Για αυτό ερχόμουν.

Άγγελος: Κι εγώ περπατούσα στις σκιές των παιδιών. Ήξερα πως τα λόγια μου τα πνίγει η σκόνη.

(Ξεσπάει σε λυγμούς):

Δεν πρόλαβα να φορέσω παπούτσια. Λαίμαργα μεγάλωσα, λαίμαργα ερωτεύτηκα... Όλα τα άφησα μισά. Έπρεπε από κάπου να αρχίσω, ξανά ολόκληρα να τα κάνω.

Ο Άλλος: Κι άφησες εμένα να γυρεύω στους ανέμους τα μισά παιδιά μας.

Άγγελος: Μισό φαί, μισό καυσόξυλο, μισά όνειρα...

Ο Άλλος: Όλα είναι μισά Άγγελε, όλα είναι μισά. Μόνο που, στην άλλη μεριά του φεγγαριού, υπάρχει ένας μαύρος και κακός ήλιος... Στην ακροθαλασσιά απόμειναν οι σκιές μας κι εμάς μας ταξιδεύουν τα θαλασσοπούλια.

Άγγελος (με απόγνωση):

Για πού, για πού;

Ο Άλλος: Δεν έχει σημασία, δεν έχει σημασία... Ακούς τον Κεραυνό που χλιμιντρίζει; Μας καλεί Άγγελε! μας καλεί.

Άγγελος: Για πού, για πού;

Ο Άλλος: Πέρα από τα σύνορα.

Άγγελος: Είναι τα σύνορα του θανάτου!

Ο Άλλος: Όχι! όχι! Αυτά δεν υπάρχουν. Ο θάνατος και η ζωή έγιναν μια απέραντη αλληλουχία, καθημερινή και αιώνια.

Άγγελος: Φοβάμαι.

Ο Άλλος: Φοβάσαι και χάνεσαι. Φοβάσαι και χάνεσαι.

Άγγελος: Φοβάμαι το νύχτωμα, φοβάμαι την αυγή... Όσες φορές δοκίμασα να τραγουδήσω, χιλιάδες κοράκια έσκουζαν στον ύπνο μου. Στο ταβάνι πηγαινοέρχονταν σκιές...

Ο Άλλος: Όσες φορές δοκίμασες να δραπετεύσεις, φοβήθηκες.

Άγγελος: Οι δρόμοι έκαιγαν, τα πόδια έλιωναν.

Ο Άλλος: Τα πόδια έκαιγαν, οι δρόμοι έλιωναν.

Άγγελος: " Κόκκινη φλόγα το κορμί μου, λιώνουν οι άκρες μου ".

Ο Άλλος: Ναι Άγγελε, ναι. Αυτά είναι τα λόγια μου και πολλές φορές σου τα τραγούδησα. Όμως, εσύ έλεγες: " θα ζήσω " και γύριζες μ' ένα κομμάτι πάγο. Και φοβόσουν να κοιτάξεις τον ήλιο, μην και λιώσουν τα μάτια σου. Μη λιώσει η παγερή σιγουριά σου.

Άγγελος: Κι εσύ τι έκανες εσύ;

Ο Άλλος: Βυθίστηκα στην απόγνωση, για να συντρίψω την βεβαιότητα.

Άγγελος: Ώσπου, μια ρωγμή άσπρου εμφανίστηκε μέσα στο μαύρο...

Ο Άλλος: Ώσπου, κάποιος φίλος μου φώναξε: "οι κανόνες της δημιουργίας διέρρευσαν".

Άγγελος: Κι έγινε η βεβαιότητα αμφιβολία.

Ο Άλλος: Έγινε άλογο φτερωτό...

Άγγελος: Μόνο που ο φίλος σου σε κάλεσε να γυρίσεις. "Γύρνα" σου είπε, "εσύ που αιωρείσαι στ' αστέρια, όλοι φοβούνται πως θα αντιγράψεις τη σκληρότητα των δολοφόνων σου".

Ο Άλλος: Έτσι μου είπε κι εγώ γύρισα.

Άγγελος: Εκδικητής.

Ο Άλλος: Συγχώρεσέ με Άγγελε! συγχώρεσέ με.

Άγγελος: Είναι επειδή μ' αγαπούσες, είναι επειδή πάσκιζες για τη σωτηρία μου.

Ο Άλλος: Είναι αλήθεια, είναι αλήθεια... Έλα τώρα... Όπου να 'ναι θα 'ρθουν οι άλλοι.

Άγγελος: Όπου να 'ναι θα 'ρθουν οι άλλοι.

Ο Άλλος (με αγωνία):

Πρέπει να αποσπαστείς, Άγγελε! πρέπει...

Άγγελος: Όπου να 'ναι θα 'ρθουν οι άλλοι. Έλα να σε κεράσω ένα τελευταίο κρασί.

Ο Άλλος (παίρνει το ποτήρι, στέκεται κάμποση ώρα αμίλητος, πάει στο παράθυρο, γυρίζει και με φωνή γεμάτη γαλήνη μιλάει):

Έρχεται η Άννα.

Άγγελος: Η Άννα δεν θά 'ρθει τώρα, αύριο θα 'ρθει και συ θα λείπεις.

Ο Άλλος: Έρχεται Άγγελε! έρχεται, άκου, θα χτυπήσει την πόρτα. Άκου τα βήματά της στα σκαλιά.

Άγγελος: Τίποτα δεν ακούγεται.

Ο Άλλος: Την είδα, φοράει κίτρινα. Δεν ταιριάζουν τα κίτρινα στο πένθος σου Άγγελε!

Άγγελος (έντονα):

Την είδες στο όνειρό σου, την είδες στο θάνατό σου!

Ο Άλλος (απελπισμένα):

Άγγελε! συμφιλιώσου με τον θάνατο, συμφιλιώσου με τη ζωή!

(Ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα. Ο Άγγελος τινάζεται επάνω. Ο Άλλος ανοίγει. Μπαίνει μια γυναίκα ντυμένη στα κίτρινα).

Άγγελος (με έκπληξη):

Άννα....!

(Η Άννα χαμογελάει).

Ο Άλλος: ' Άννα! σε περίμενα.

(Η Άννα τον αγκαλιάζει. Ο άλλος τραβιέται λίγο και της χαμογελάει. Κοιτάει τον Άγγελο με λύπη και βγαίνει από το δωμάτιο. Ο Άγγελος και η Άννα μένουν αμίλητοι. Ακούγεται ποδοβολητό αλόγου).

Άγγελος: ' Άννα !!

Άννα: Άγγελε !!

Κοιτάζονται αρκετή ώρα. Ο Άγγελος με βήμα κουρασμένο πάει ως το παράθυρο. Ύστερα, γυρίζει και μπαίνει στο φέρετρο. Η Άννα μαζεύει τα ποτήρια. Ανάβει το κερί και κάθεται στην καρέκλα. Ακούγονται μακρινά ποδοβολητά αλόγου και μια δυνατή μουσική ζωής και θανάτου.

Η Άννα παίρνει ένα βιβλίο, σηκώνεται όρθια, διαβάζει:

"Οι αποστάσεις εκμηδενίζονταν κι όλο το μηδέν γινόταν άπειρο".

Απο-σύνθεση

Ομαδική απόπειρα

Μαζευόμαστε σε κάτι γραφεία, τις περισσότερες φορές βρώμικα. Ήταν συνήθεια που πιστεύαμε ότι είχε νόημα ιστορικής αποστολής. Όμως, όλο και σιγοψιθυρίζαμε ένοχα, μετρώντας την ανασφάλεια μας. Κανείς δεν είχε διάθεση για την καθημερινή λειτουργία. Βρήκα την ευκαιρία και φώναξα δυνατά:

-Πρέπει να περιγελάσουμε τους εαυτούς μας, πριν μας περιγελάσουν οι άλλοι.

Ήταν ο καιρός που οι παράξενες κουβέντες γοήτευαν. Έτσι, όλοι μαζί, μου ανέθεσαν να γράψω διήγημα.

-Δεν είμαι διηγηματογράφος! διαμαρτυρήθηκα.

-Τι είσαι;

-Προφήτης!

Ο Πέτρος με κοίταξε άγρια, ύστερα κι ο Γιάννης. Η Ειρήνη σηκώθηκε αργά, βημάτισε αργά κάνοντας μισό κύκλο. Μετά, με χειροκρότησε με ειρωνεία γεμάτη από κρυφή απόγνωση.

-Και τι προφήτεψες; με ρώτησε.

-Τι προφήτεψες; με ρώτησαν και άλλοι.

-Την μεγάλη διάψευση, απάντησα σταθερά.

-Ναι! όχι! πώς; γιατί;

Οι κουβέντες έγιναν κουβάρι. Οι σκέψεις συννέφιασαν τα πρόσωπα.

-Οι Αρχιερείς...

Ήταν η Ηλέκτρα που σήκωσε ψηλά το ένα χέρι, σαν να πυροβολούσε. Ύστερα, σα να μαλάκωσε, ύψωσε και τα δυο χέρια σε μια ικεσία. Ο Ανδρέας οργίστηκε. Πήρε το λόγο και κατήγγειλε τη βλασφημία. Μίλησε πολύ για τον νικηφόρο πόλεμο και όταν έφτασε στο χρέος, όλοι του ζήτησαν να σωπάσει. Ύστερα στράφηκαν σε μένα.

-Το διήγημα!

Μου έφεραν χαρτί, καφέ και τσιγάρο και έτσι άρχισα:

«Ήταν μια φορά μια πλατεία...».

-Δεν θέλουμε παραμύθια.

-Κουρασθήκαμε πια με τις αναμνήσεις.

Τους κοίταξα έναν-έναν. Δεν ήταν πως δεν ήθελαν να ακούσουν. Ούτε νοιάζονταν για πρόχειρες παρηγορίες. Όμως, η αλήθεια έκαιγε. Τη μια έκαιγε, την άλλη ζέσταινε.

-Αφήστε τον να γράψει, είπε η Ελένη. Ήταν αληθινή η πλατεία... τραγουδούσαμε...

Οι άλλοι ταράχτηκαν και μου 'γνεψαν να συνεχίσω.

«Ήταν μια φορά μια πλατεία άδεια...».

-Σαν την καρδιά μας, είπε η Φωτεινή.

-Ψέματα! φώναξε ο Νίκος. Είμασταν ζωντανοί, πολεμούσαμε.

Ονειρευόμαστε. Το πρωί ξεκινούσαμε χαρούμενοι. Το βράδυ καρτερούσαμε την άλλη μέρα...

-Καρτερούσαμε το μέλλον, είπε πικρά ο Πέτρος.

-Ποιο μέλλον;

-Ποιο μέλλον; ποιο μέλλον; ποιο μέλλον;...

Έμοιαζε η ερώτηση κραυγή που χτυπούσε από τοίχο σε τοίχο και μπερδευόταν το τέλος της με την αρχή.

«Ήταν, μια φορά, ένα λιβάδι. Δεν περνούσαν από εκεί άνδρες, ούτε γυναίκες. Μόνο κάποια παιδιά τα μεσημέρια κρύβονταν στις παπαρούνες. Ήταν, μια φορά, ένα λιβάδι κόκκινο...».

-Κι ένα σύνθημα κόκκινο. Και η σημαία. Και χιλιάδες συνθήματα. Και χιλιάδες σημαίες. Και η ανάσα που έβγαζε φλόγα και οι ανάσες που έβγαζαν πυρκαγιές.

-Και το χέρι ζεστό, το φιλί ζεστό.

-Και οι φωνές που έσκιζαν τον αέρα.

-Και το άδολο γέλιο, το βράδυ στην ταβέρνα.

-Και οι Αρχιερείς.

-Και η ψευδαίσθηση που έχτιζε το όνειρο...

Μιλούσαν ένας-ένας κι ύστερα πάλι, ένας-ένας βυθίζονταν στη συλλογή.

Εγώ συνέχισα...

«Ήταν, μια φορά, ένας χειμώνας. Το χιόνι έπεφτε πυκνό και ο αέρας το στριφογύριζε με δύναμη. Εκεί, ανάμεσα στα δυο βουνά. Τα δένδρα σκελετωμένα αντιστέκονταν. Όσα κρατούσαν τη φορεσιά τους, διπλά υπέφεραν. Σκεφτόμουν αυτούς που έφευγαν για να σωθούν και η πανοπλία τους βάραινε. Και μόλο που κινδύνευαν να χαθούν, αυτοί εκεί, με το άχρηστο φορτίο... Ύστερα σκέφτηκα τους νικητές που δεν είχαν τη δύναμη να αναγγείλουν τη νίκη τους και κουρασμένοι σώπαιναν... Η φωτιά έκαιγε δυνατή στο τζάκι. Η νύχτα κυριεύε σιγά-σιγά το λευκό τοπίο κι ο αέρας δυνάμωνε. Έκρυβε φόβο ο ουρανός στην κοιλάδα. Ένα φόβο αλλόκοτο σαν καθαρτήριο.

Πρέπει να φτάσεις βαθιά, μου ψιθύρισαν. Βαθιά, ως τη μεγάλη αυτοσυντριβή. Να μην έχεις τι να πιστέψεις, να μην έχεις από πού να πιαστείς. Να βυθιστείς στην απελπισία, να συμφιλιωθείς με την απόγνωση. Έτσι μόνο μπορεί να βρεις μια ρωγμή ελπίδας.

Η φωτιά έκαιγε δυνατή στο τζάκι, το σκυλί γάβγισε. Ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Μπήκε ο ξένος, ψηλός σαν Θεός, με γένια άσπρα απ' τους αιώνες ή το χιόνι. Τον κοίταξα.

-Οδυσσέα!!

-Εγώ είμαι.

Ήθελα να του σφίξω δυνατά το χέρι, να του πω για την τρελή ελπίδα που μου 'φερε ο ερχομός του, μα πάλι φοβήθηκα. Καθίσαμε στη φωτιά και μείναμε

ώρα πολλή αμίλητοι. Τον κοίταξα για μια στιγμή, με κοίταξε κι αυτός με βαθυστόχαστη γαλήνη.

-Θα σκορπίσουμε, Οδυσσέα, θα σκορπίσουμε...

Κούνησε το κεφάλι του αργά και συνέχισα:

-Ήμουν πριν με τα παιδιά. Ο Πέτρος μιλάει σκληρά, όμως είναι βαθιά πληγωμένος. Ο Γιάννης φαίνεται πιο ήρεμος, όμως η γλώσσα του στάζει φαρμάκι. Η Ελένη και ο Νίκος πασχίζουν να κρατήσουν ζωντανή τη μνήμη. Δεν θέλουν να το πιστέψουν. Η Φωτεινή περιφέρεται σιωπηλή. Κάπου-κάπου ψιθυρίζει λόγια για τη μοναξιά. Ο Ανδρέας μας κοιτάζει καχύποπτα, ως εισβολείς στα ιερά άβατα. Την Μαρία δεν μπόρεσα να την καταλάβω. Αυτή είναι πιο νέα, νομίζω θα φύγει. Η Ηλέκτρα έγινε σκληρή, ο Άρης χάνεται στη σιωπή...

-Εσύ, τι κάνεις; με ρώτησε.

-Αυτοσαρκάζομαι! Κάποτε δάκρυζα στο άκουσμα των μεγάλων ονομάτων, τώρα κουράζομαι. Ώρες-ώρες οργίζομαι. Νιώθω τη μνήμη να με περισφίγγει και μου 'ρχεται να φωνάξω:

-Αφήστε τους ήρωες να ησυχάσουν στον τάφο τους.

Τους λυπάμαι όλους αυτούς που, κάθε φορά, μου θυμίζουν την αντοχή τους. Κάποτε ένιωθα συγκίνηση που ήμουν η συνέχεια, τώρα αισθάνομαι ένοχος. Έγραψα μια ιστορία που έμεινε μισή...

-Θέλω την ιστορία σου, μου ζήτησε ήρεμα.

-Έρχόταν λείει από μακριά. Κανείς δεν ήξερε με ακρίβεια από πού. Κανείς δε ρωτούσε να μάθει. Όλοι περίμεναν συνταγμένοι στο μικρό υπερώο. Οι ετοιμασίες για την υποδοχή ήταν από ώρα τελειωμένες. Σε μια στιγμή ακούστηκε η καμπάνα. Όλοι κοιτάχτηκαν, δεν έλειπε κανένας. Μερικοί σταυροκοπήθηκαν, άλλοι βλαστήμησαν. Είχε φτάσει η ώρα. Από μακριά ακούστηκαν ποδοβολητά αλόγων. Σαν έφτασε η άμαξα μπροστά στο πλήθος, κανένας άνθρωπος δεν φάνηκε. Τότε, ένας νέος μίλησε: «Τον είδα, είπε. Να! εκεί πέρα. Όταν έφτασαν στο ποτάμι, τα άλογα σταμάτησαν να πιουν νερό. Εκείνος σηκώθηκε και περπάτησε στον ουρανό». Ποιος ήταν; άρχισαν όλοι να ρωτάνε. Απόκριση δεν πήραν και σκόρπισαν. Άλλος άνοιξε το μαγαζί, άλλος τράβηξε για τα χωράφια. Μόνο μερικοί αργόσχολοι περικύκλωσαν το δάσκαλο. Μου το 'παν για παραμύθι, έλεγε εκείνος, όμως μπορεί και να 'ναι αλήθεια. Ζούσε πάνω στο βουνό. Τον άφησαν φρουρό κι αυτός μάζεψε τα κόκαλα των συντρόφων του κι έφτιαξε μια σκοπιά. Κάρφωσε το φεγγάρι απ' έξω για φύλακα. Τις νύχτες, τριγύρναγε στο σκοτάδι κι οι λύκοι τρόμαζαν. Κάπου-κάπου ακούγονταν οι μακρινοί λυγμοί των ανθρώπων...

-Αυτή είναι η ιστορία μου, Οδυσσέα.

-Αυτή είναι η ιστορία μας, απάντησε αυτός».

Άφησα κάτω τα χαρτιά και σηκώθηκα. Όλοι σηκώθηκαν. Άνοιξαν την πόρτα και, σιωπηλά, ένας-ένας έφευγαν.

-Σταθείτε, τους είπα.
Μόνο η Ελένη με κοίταξε λυπημένα.
Τα γραφεία άδειασαν. Μάζεψα τα αποσιγάρα και άνοιξα τα παράθυρα.
Καθώς περίμενα να αεριστεί ο χώρος, το βλέμμα μου έπεσε στη μεγάλη
φωτογραφία του τοίχου. Είχα την αίσθηση πως μου χαμογελούσε παρήγορα.